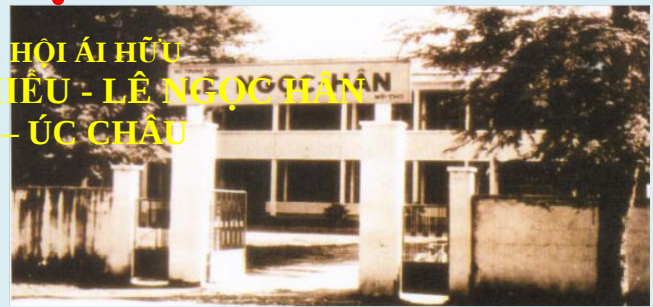

BẢN TIN TẾT MẬU TUẤT 2018.

Email: ndclnh.mytho.australia@gmail.com

Brisbane ngày 02 tháng 02 năm 2018.

Kính thưa Quý Thầy Cô, niên trưởng, thân hữu, đồng hương và đồng môn;

Thay mặt cho Hội Ái Hữu CHS NĐC LNH và đồng hương Mỹ Tho chúng tôi hân hạnh và trân trọng kính gửi lời chúc mừng năm mới đến toàn thể quý Thầy Cô, quý đồng môn, đồng hương và quý thân hữu ở khắp nơi.

Năm 2018 là năm Mậu Tuất, tức năm con chó. Trong tinh thần hội nhập văn hóa cổ truyền, chúng ta thử vận dụng hình ảnh "Tết Con Chó" để khám phá những thông điệp cho chúng ta trong năm mới này.

Ở rất nhiều nơi trên thế giới như Mỹ, Anh, Pháp, Úc . . . con chó được trân trọng và nâng niu và được xem như một loài động

vật mang lại nhiều may mắn. Các chòm sao được đặt tên chó gồm: Tiểu Khuyển, Đại Khuyển, Lạp Khuyển. Con chó là động vật thân thiết gắn bó từ rất lâu đời với người chủ nói riêng và con người nói chung. Những đức tính của chó được tôn vinh như là trung thành, thông minh, quan tâm đến chủ. Chó là người bạn gần gũi của con người. Chó thường canh gác nhà cửa, kho hàng. Thậm chí có nơi chó được thờ cúng tại các đền miếu, Trong văn hóa Á Đông chó được xếp vào 12 con giáp ở vị trí thứ 11 với chi Tuất và một trong những con vật thuộc lục súc. Trong quan niệm của người Việt thì chó là con vật có thể đem đến những điều may mắn, mang đến thuận lợi và nhiều niềm vui như câu: "Mèo đến nhà thì khó, chó đến nhà thì sang".

Không còn bao nhiêu ngày nữa thì tiếng gà gáy là hồi chuông báo hiệu những ngày tràn đầy sức sống là hình ảnh của con chó uy nghi canh gác trước sau và trong nhà. Con chó trong văn hóa Việt Nam cũng là biểu tượng cho sự chung thủy và sự tận tâm. Ý tưởng đó rất phù hợp với chủ đích của Hội Ái Hữu của chúng ta trong tình thầy nghĩa bạn. Ngoài có thầy, bạn, trong nhà có vợ chồng, con cái phải mọi người nên trung thành để xây dựng và nuôi dưỡng quan hệ tình yêu thương với nhau ngày càng thêm bền chặt, lâu dài.

Kính thưa quý vị,
Thời gian cứ để lại những vết nhăn trên
vàng trán và ngày qua ngày mái tóc cứ đổi
màu bạc trắng dần. Phải chăng chúng ta ai
cũng chỉ có một lần trải qua tuổi thanh
xuân, thời học trò thơ mộng, để rồi bây giờ
tiếc nuối mãi cho đến cuối đời? Bốn mùa
vận hành là quy luật tự nhiên của vũ trụ.
Hoa trước không tàn thì hoa sau không nở,
thu vàng đông giá chẳng qua đi thì xuân
hồng cũng không thể trở về. Vì thế, trong
cái hiu hắt của thu, cái lạnh lẽo của đông,
thật ra cũng đã hàm chứa chút mầm xuân.
Lá úa vàng rơi là quá trình chuẩn bị để cây
thay áo mới.

Từ ngàn xưa, những tia nắng xuân ấm áp
vẫn luôn đúng hẹn trở về. Chúng ta hãy
lặng lòng nghe được tiếng chuyển mình
thầm lặng mà rạo rực của thiên nhiên vạn
vật lúc giao mùa. Sự ấm áp, dịu dàng của
những tia nắng mới là một trong số những
quà tặng quý giá của thiên nhiên ban tặng
cho chúng ta.

Nhớ lại mới đây mà đã 4 năm; vào tháng 9
năm 2015 đại hội Úc Châu tại Brisbane
chúng ta đã bầu đương kim ban chấp hành,
Vào năm 2018 này ban chấp hành liên
bang Úc Châu sẽ tròn thêm một nhiệm kỳ
nữa và chúng ta sẽ tổ chức đại hội Úc Châu
để bầu lại ban chấp hành mới, Tôi kính
mong các quý thầy cô, anh chị đồng môn
các tiểu bang cùng nhau bàn bạc để đại hội
sớm được diễn ra. Cũng trong năm Mậu
Tuất năm 2018 này hy vọng chúng ta được
có dịp gặp nhau lần nữa trong đại hội thế
giới theo như dự kiến. Mong quý Thầy Cô,
đồng môn, đồng hương các quốc gia trên
thế giới ủng hộ và hưởng ứng. Trước thềm
năm mới chúng tôi đại diện cho toàn thể
cựu học sinh hai trường trung học Nguyễn

Đình Chiêu Lê Ngọc Hân đang sinh sống
tại nước Úc kính chúc toàn thể quý Thầy
Cô, thân hữu, đồng hương và đồng môn
một năm mới an khang, dồi dào sức khỏe
và mọi điều như ý nguyện. Chúng tôi
mong mỗi sẽ gặp lại quý Thầy Cô, quý
thân hữu, đồng hương, đồng môn trong đại
hội tới. Kính chào và xin hẹn được tái ngộ.

Trân trọng.

Hội trưởng

Trần Thanh Liêm.

*Đầu năm khai bút viết chữ THƯƠNG
Bên ấy Quê hương có mái trường
Đại lộ Hùng vương me xanh lá
Ngô Quyền ngô cũ tình vẫn vương*

*Đầu năm khai bút viết chữ VUI
Ngày tháng Cửu Long nước chảy xuôi
Nhớ lúc giao thừa vang pháo nổ
Thịt kho bánh tét mãi nhớ mùi.*

*Đầu năm khai bút viết chữ AN
Buông xả cho tâm khỏi buộc ràng
Dứt nỗi lao xao. không khắc khoải
Gió đùa nắng nhuộm cánh mai vàng*

*Đầu năm khai bút viết chữ TÂM
Nảy lộc trên cây lá ra mầm
An tịnh cho hoa vô ưu hé nở
Nơi ấy đi về vui tháng măm . . .*

*Melbourne, ngày 02 tháng 2 năm 2018.
Tịnh Khang*

NĂM TUẤT NÓI CHUYỆN CHÓ

Nghĩa Sĩ

Ngày xưa ông bà ta đa phần ở nông thôn và sống rất nghèo khổ. Họ làm lụng vất vả quanh năm suốt tháng với ruộng vườn mà thường vẫn không đủ ăn nên việc nuôi thêm một con chó ắt phải thêm phần tốn kém. Vậy mà không biết từ đời nào con chó đã trở thành một giống gia súc thân thiết với hầu hết mọi gia đình Việt Nam ta. Chó được nuôi để giữ nhà để phòng bọn trộm đạo hoặc để đuổi chim, đuổi chuột ăn hại mùa màng nên rất có ích cho người nuôi. Nhưng chỉ trừ một số rất ít trường hợp chó được chủ chăm sóc, yêu thương, cung chiều, còn lại đa số phải chịu sự khinh thường, bị hắt hủi, đôi khi còn bị ngược đãi, đánh đập và thậm chí còn bị đập đầu, cắt cổ làm thịt nữa.

Tại sao chó lại bị đối xử bất công như thế? Có thể có nhiều nguyên nhân, cần phải có một công trình tìm hiểu, nghiên cứu đầy đủ, xin để dành cho các vị uyên bác. Trong phạm vi bài này chúng tôi chỉ đề cập đến một khía cạnh rất nhỏ, một lý do nhỏ khiến cho chó bị cha ông ta ngày xưa khinh khi, bạc đãi. Chó có nhiều đức tính tốt, mà nổi bật là lòng trung thành với chủ, cho dù chủ rất nghèo. Người ta thường nói “Con

không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo” về trước có thể sai, nhưng về sau không sai bao giờ. Chó lại còn rất siêng năng, cần mẫn trong công việc giữ nhà, nếu cần sẽ chiến đấu dũng cảm với kẻ thù để bảo vệ chủ, dù có phải hy sinh tính mạng. Những quân trộm đạo nên nhớ là “hàm chó, vó ngựa” đấy nhé, chó có khinh thường mà toi mạng. Chó làm việc không quản ngại giờ giấc. Ban đêm thì “chó giữ nhà, gà gáy trống canh” nên chó luôn canh thức, sục sạo khắp nơi, trong nhà ngoài vườn để cho chủ được an giấc. Ban ngày thì dù có đang ngủ gà ngủ gật, nhưng hễ có động tĩnh là chó nhồm dậy sủa vang. Vũ khí của chó là tiếng sủa, sủa để báo động cho chủ biết thôi chứ đôi khi “chó sủa chó không cần”. Đôi tai chó rất thính nên không hề có chuyện “chó cắn ma” hay “chó sủa trắng” đâu, hễ chó sủa thì chắc chắn phải có chuyện gì đó: “Chó đâu chó sủa chỗ không, chẳng thẳng ăn trộm cũng ông ăn mày”. Vậy mà khi chó sủa nhiệt tình quá cũng bị chủ rầy hoặc quăng cho một gậy đau điếng. Nhưng chó không hề giận chủ, lần sau vẫn sốt sắng làm công việc của mình. Kể ra thì công của chó rất lớn hoặc ít ra thì nuôi chó cũng xứng đáng đồng tiền bát gạo.

Vậy mà bao nhiêu công trạng đó vẫn không đủ để bù đắp cho những tổn kém, gánh nặng mà người chủ phải lãnh đủ khi nuôi chó. Và thế là chó thường không được ăn uống đàng hoàng, đầy đủ. Chó chỉ được cho ăn những phần cơm thừa, canh cặn hoặc được thí cho những mẩu xương khô để gặm cho đỡ buồn miệng, còn thì phải tự đi kiếm cái ăn. Hoạ hoàn lắm chó mới

được nhớ tới và tưởng thưởng dù chỉ là cái phần đuôi: *“Nhà em thách cưới một tràng khoai lang, củ to thì để mời làng, còn như củ nhỏ họ hàng cùng xơi, bao nhiêu củ mẹ chàng ơi! Để cho con chó ăn chơi giữ nhà”*. May mắn nhất là bữa nào được xực cái món do các cháu nhi đồng thái ra. Cả một bầy chó vây quanh, nháp nhứ, chăm chăm, thèm thuồng, kiên nhẫn chờ đợi, rồi nhào vô sộc, đớp, liếm láp rất tận tình, dĩ nhiên phải tranh giành, cắn nhau chí tử nữa.

Nhưng trong cuộc sống, chuyện *“lên voi xuống chó”* là thường, đâu phải lúc nào cũng gặp may mắn như thế nên thường chó phải sống *“kiếp chó”* rất tủi nhục. Nếu có bị người đời khinh bỉ là *“chó chui gầm chạn”*, *“chực như chó chực xương”* cũng phải chịu thôi. Chó chấp nhận mang thân phận ăn mày, hèn mọn, ngày ngày đợi cho lúc chủ ăn để mà lượm lật thức ăn rơi vãi dưới gầm bàn, có khi làm quần chân chủ, lại được ăn một cú đá vào hông kêu ăng ẳng. Nhiều lúc chờ đợi cả ngày vẫn chẳng có gì ăn, chó cụp đuôi đi vật vờ như ma trôi hoặc ngồi buồn ngáp gió, thỉnh thoảng cũng *“ngáp phải ruồi”* để làm trò cười cho thiên hạ.

Cũng vì đói thường xuyên nên hễ chủ mà sơ hờ ra món gì là chó xơi tái liền. Dĩ nhiên khi ăn vụng thì phải lăm la lăm lét, *“lúng túng như chó ăn vụng bột”* bởi khi bị phát hiện thì thế nào cũng bị trừng trị đích đáng. Đôi khi chủ bận quá, quên cái nguyên tắc *“chó treo mèo đậy”* nên cứ thế mà *“chửi chó mắng mèo”* trút hết tội cho loài chó thì chuyện *“chó đen ăn vụng, chó*

trắng chịu đòn” có bị oan ức cũng là thường thôi.

Cũng như người, *“bần cùng sinh đạo tặc”*, chó vì đói nên sanh ra tật quậy phá, khi thì *“chó càn cắn giậu”*, có khi *“chó nhảy bàn độc”*, có lúc thì *“chó cắn áo rách”*... bị xếp vào loại *“chó dại”*, *“chó điên”*, *“hỗn như chó”*, *“phá như chó”*.. cho người ta tha hồ mà ghét, đánh đập không nương tay.

Lâu dần thành nếp, chó bị người đời khinh miệt, coi thường, xem chó là giống vật hạ tiện, có khi còn thấp hèn hơn các giống vật khác: *“không có chó bắt mèo ăn cú”*, *“Trâu không có bắt chó kéo cày”*, *“Treo dê bán chó”*... Người ta gán ghép cho chó đủ các thứ xấu xa nhất trên đời. Hễ ví von với điều gì xấu là đem chó ra: *“Ngu như chó”*. *“Cực như chó”*, *“đen như mõm chó”*, *“lơ lảo như chó thấy thóc”*, *“Ghét nhau như chó với mèo”*. Nào là *“đồ chó đểu”*, *“chó đẻ”*, *chó ghẻ*, *“chó chết”* *“đĩ chó”*, *“chó chê cú”*... Đúng là *“nhục như chó”*.

Còn nhiều nỗi nhục nhằn nữa, nhưng thôi, trong ngày đầu năm con chó mà khai ra càng nhiều thì càng khiến chó thêm buồn tủi. Xin chuyển qua đề tài về tình yêu cho có chút nhân văn. Chẳng hạn như trong mối quan hệ giữa người với người, nếu mình yêu thích, quý mến ai, muốn biểu lộ tình cảm mà người ta không hiểu, lại tỏ ra khinh bỉ hay phụ rẫy thì mình sẽ buồn và hận biết mấy. Con chó có lẽ cũng thế thôi. Khi được chủ cưng chiều nó có liếm mặt chủ thì đó cũng chỉ là cách biểu lộ tình cảm kiểu chó thôi. Chủ không hiểu, lại đập vào mặt cho nó một cái nồ đom đóm mắt,

lại còn phán một câu: “*Yêu chó chó liếm mặt!*” thì còn nổi đau nào hơn. Bị đánh, bị chửi, chó không giận mà vẫn mãi một mực trung thành, chung thủy, tận tụy với người chủ nó yêu thương thôi. Đọc bài ca dao dưới đây chúng ta sẽ thấy được một kiểu ví von, điệu cợt của con người, khi đem ví người yêu với chó, thật không gì thâm thúy và độc địa hơn: “*Hôm qua anh đến chơi nhà, thấy mẹ vết chảo, thấy cha vết nôi, thấy em dựa cột liếm môi, anh ngỡ con chó anh lùi chân ra*”. Em mà nghe được câu này thì chắc chắn là anh kiếm đường mà biến khỏi cuộc đời em, nhưng với chó thì không sao, chó vẫn vô tư yêu chủ cho đến trọn đời mà.

Nói tóm lại, không phải ông bà ta không biết yêu thương chăm sóc chó như dân các nước Âu Mỹ đâu nhé. Bằng cứ là “*chó gầy hổ mặt người nuôi*”, chủ cũng từng xót xa, hổ thẹn khi để chó bị ốm đói. Nhưng ngặt một nỗi, “*chó nào chủ ấy*”, chủ mà đã nghèo đói, khổ sở thì tở làm sao sung sướng, no đủ cho được. Chó chỉ “xấu” khi gặp cảnh cùng đường “*chó dại cùng đường*” hoặc “*chó dại cắn càn*”, chứ nếu gặp hoàn cảnh bình thường thôi, không cần phải thuận lợi, sung túc hay cao sang chi thì chó sẽ là con vật rất dễ thương, dễ mến và là người bạn chí thiết của con người. Chó xứng đáng đáng được chăm sóc, nâng niu, cưng chiều, tưởng thưởng. Những đức tính tốt đẹp của chó đôi khi cũng đáng cho người đời suy gẫm và ngưỡng mộ vậy.

Khai bút đầu năm Mậu Tuất 2018

Nghĩa Sĩ

Tiễn biệt Thầy Đoàn Thử Hồng

*Melbourne mấy hôm rồi nắng cháy,
Hôm nay lái thái những mưa sa!
Thầy Đoàn Thử Hồng nay đi xa,
Lìa thế gian về chân trời mới.*

*Hơn bảy mươi năm ngày không đợi,
Hết lang thang dứt cuộc tử sinh.
Ly hương vì đất nước điêu linh.
Sống lẻ đơn làm phong trần khách.*

*Nếu không hiểu xin đừng vội trách,
Thầy viết nhạc, lời đúng nhịp, canh..
Sống bạch thanh, chẳng thiết lợi danh.
Âm thầm sống, đôi khi sâu lắng!*

*Úc châu có khi mưa lúc nắng,
Sáng nay u buồn mây xám giăng.
Nghĩ về thầy trong dạ bản khoắn.
Giờ hoả táng giọt buồn da diết!*

*Thầy nhận đây tấm lòng thương tiếc,
Nơi xa xôi biển biệt ngàn khơi,
Nước biếc non xanh bước thanh thoi.
"Tâm Nguyên" đi về nơi lạc cảnh.*

Lúc 9 giờ sáng ngày 16/11/2011

Giờ hoả táng thầy Đoàn Thế Hồng.

Cựu giáo sư âm nhạc Trường Nữ Trung Học Lê
Ngọc Hân, Mỹ Tho.

Diễm Lê

Năm Tuất là con chó cò!

Tây không có làm báo xuân. Cuối năm bắt quá ra một số đặc biệt, điểm lại những biến cố trọng đại xảy ra trong năm rồi là hết chuyện. Ta, hồi xưa trước 75 cũng như ra hải ngoại sau này, cái truyền thống báo xuân xưa giờ vẫn giữ.

Báo xuân là tờ báo màu mè nhứt để câu khách; đây nhứt vì nhiều bài vở nhứt và bán mắc nhứt để bọn báo (đời) chúng tôi kiếm chút tiền còm nhuận bút mà ăn Tết, sau một năm bù đầu, bứt tóc, nhổ râu trong trường văn trận bút!

Mới đầu tháng Mười Một là mấy ông Chủ bút đã hồi bài: "Ê! Nhớ viết bài cho báo xuân nhe. Năm nào viết con nấy!"

Như năm nay 2018, là năm Mậu Tuất xin quý văn hữu viết bài về con chó cò. Một đề tài Chó; mà cả đồng nhà văn nhào vô ngâm ngải tìm trầm, đãi cát tìm vàng, tìm những chuyện đặc sắc không đụng hàng để viết quá là một điều không dễ dàng.

Thôi thì để mở bài, tui xin nhắc tới đệ nhứt mỹ nhân nước Mỹ là Marilyn Monroe từng nói: *"Dogs never bite me. Just humans."* Không biết ngữ cảnh của câu người đẹp nói như thế nào, nên chỉ có vài chữ mà khó dịch quá trời hè! *"Chó không bao giờ cắn em! Chỉ có con người!"*

Chắc Marilyn Monroe đã từng về nâng khăn sửa túi cho Arthur Miller, một nhà văn Mỹ nổi tiếng; nên chịu ảnh hưởng văn chương (tao đàn mây đàn0, một câu nói ngắn mà quá xá là đa tầng và đa nghĩa. Hành động cắn cũng có hai nghĩa: giận hờn, ganh ghét, cắn; nghĩa là tấp một cái, phập một phát cố ý làm đau kẻ khác về thể xác. Người bị tấn công dùng động từ cắn này cũng để chửi xéo kẻ cắn mình là con chó cho đã cơn tức vì bị nó cắn.

Nhưng cắn cũng có trong động từ kép là 'cắn yêu'; là ngoạm vô cái chỗ nào 'đem đẹp'.

Marilyn Monroe sắc nước hương trời nên quý anh mình bên Mỹ thuở đó, ai cũng muốn 'cắn yêu' thì cũng có lý đấy chứ.

"Tuổi Tuất là con chó cò. Năm khoanh trong lò cái mặt lọ lem.

Nghe kêu mà chẳng nghe ơ. Cong đuôi mà chạy một hơi tới nhà!"

Bà con mình ai cũng biết chó sói trong rừng được con người đem về thuần hóa thành chó nhà. Rồi con chó bị con người

đưa vô thực đơn trên bàn nhậu, vẫn trông chết cười ngạo nghễ!

Tui không ăn thịt chó vì tui cũng thích chó như Tây vậy. Vì chó rất thính tai có thể bắt được tiếng động mà taicon người không nghe được.

Thường đi nhậu về khuya, tui rón rén chui qua cái lỗ chó vào nhà, em yêu nằm ngáy khò khò không hay! May quá!

Riêng con chó cò nhà tui khịt khịt mũi, chồm dậy quẩn lấy chân tui, rên khe khẽ như hỏi: *"Ê! Ông chủ đi nhậu có vui hông?"*

Thính tai như vậy nên giữ nhà mới giỏi. Nhưng thính tai cũng làm khổ con chó nhiều lắm.

Năm nào giao thừa, mừng năm mới, bắn pháo bông tuốt ngoài 'city', cách nhà tui tới 5, 6 cây số mà con chó cò nghe tiếng pháo nổ bụp bụp là mắt lảo liên hoảng loạn, mồm rít lên, điên cuồng chạy ra khỏi nhà... Có con đi lạc luôn; không biết đường về... Từ kinh nghiệm đó, giao thừa nào tui cũng xin phép em yêu chở con chó cò đi trốn. Tui cột nó trước cửa rồi vào quán bù khú với chiến hữu!

Giao thừa đồng hồ kêu bon bon, pháo bông đã bắn xong và nhậu cũng xong, tui lon ton kêu Uber chở thầy trò, tui với con chó cò, về xông đất chính nhà mình mà lòng vui như Tết.

Có người rầy là: "Chơi với chó; chó liếm mặt". Thì đã sao?

Vì chó tốt lắm nhe! Chó là một sinh vật duy nhất trên thế gian này yêu người còn hơn yêu chính bản thân mình. Càng giao

tiếp với con người bấy nhiêu thì tui lại càng thương con chó bấy nhiêu!

Dưới mắt con chó cò, là ông chủ, dẫu tui có dở như hạc nhưng bao giờ chó cũng tôn kính tui như là Napoleon, một anh hùng cái thế, trăm trận trăm thắng.

Cuối năm vợ sai đi chợ, tui khệ nệ mang về nào là gà, vịt, bò, trầu chừng chục kí lô. Con vợ nghĩ tui khùng; vì vác về nhà cho cả đồng?

Riêng con chó cò ban cho tui một cái nhìn đầy ngưỡng mộ vì nghĩ tui là một thợ săn tài ba nhứt trên thế giới!

Thiệt vậy! Con chó nó đối xử mình bằng tình cảm; chứ không phải như con gái chỉ đối xử với mình bằng tình cảm với điều kiện là mình phải có cả đồng tiền.

Với tiền bạc, mình có thể mua một con chó cho đẹp mã nhưng chỉ với tình yêu, mình mới có thể làm nó ve vẩy cái đuôi.

Nên, nếu trên thiên đường không có chó, khi tui ngủm. tui không muốn lên thiên đường mà chi!

Tui không biết con chó có kỳ thị phái tính hay không? Sao những câu chuyện cảm động về tình bạn giữa chó và người; toàn là chó thương tưởng quý ông không hề?

Điều con chó lo sợ nhứt trong đời là ông chủ ra khỏi nhà không chịu dắt nó theo và không bao giờ trở về nhà nữa!

Năm 1941, thấy một con chó bị thương nằm bên vệ đường ở Luco di Mugello, một thị trấn nhỏ vùng Florence, nước Ý, Carlo Soriani thương tình đem nó về nuôi và đặt tên là Fido.

Kể từ đó, mỗi khi Soriani từ nhà máy về nhà, Fido luôn đứng sẵn tại trạm xe bus chờ ông chủ để cả hai lội bộ về nhà.

Một ngày nọ, nhà máy nơi Soriani làm việc bị trúng bom của phe Đồng minh.

Soriani không trở về nữa!

Fido lặng lẽ từ bến xe bus về nhà. Nhưng đến hôm sau, chú lại tiếp tục trở lại bến xe để chờ chủ. Suốt 15 năm trời rông rã, ngày nào Fido cũng kiên nhẫn đứng ở bến xe chờ đợi ông chủ không bao giờ trở về nữa. Qua đời năm 1958, Fido được chôn cất ngay cạnh mộ của ông chủ Soriani.

Trái lại, con người cư xử tệ hơn con chó nhiều. Có một em vừa từ già cỗi đời. Ngày đưa tang, đạo tì khiêng quan tài sơ ý va vô cánh cửa một cái rầm làm tim em đập lại. Em sống thêm 10 năm nữa rồi mới chết thật.

Lần di quan này, ông chồng cẩn thận chạy kè kè theo mấy tay đạo tì: "*Ê! Ê! Coi chừng cái cửa!*"

Hèn chi so sánh giữa chó và người, ai cũng chằm điếm người thua con chó!

Chó thương người nhưng người thương chó cũng có chó hồng phải không!

Chuyện rằng: Jason Loosmore, 32 tuổi, nuôi một con chó kiểng. Láng giềng là Casey Brown, 21 tuổi cũng nuôi một con chó; nhưng là chó Berger Đức.

Hôm 13, tháng Mười, năm 2016, trên đường Riderwood Drive, vùng Westside thành phố Houston, tiểu bang Texas, Hoa Kỳ, hai con chó này tao ngộ chiến vì chó với chó có thương nhau bao giờ! Một trận thư hùng sống mái để phân định ai sẽ làm đại ca 'chó' của vùng này đã xảy ra quyết liệt!

Dĩ nhiên, con Berger Đức hung hăng như Hitler, rượt con chó kiểng của Jason Loosmore chạy te, kêu ăng ăng về nhà nằm thảnh thơi.

Nó yên lặng bò vào một góc nhà, gặm nhấm nỗi đau thân xác đã lớn mà vết thương lòng vì thua trận càng lớn hơn.

Mình có ông chủ làm Cảnh sát Mỹ mà đi cắn thua con chó của tay hàng xóm bá vớ; thiệt là mất mặt bầu cua quá!

Nỗi buồn đau nó cam chịu một mình. Đến khi bớt đau, cảm thấy đời vui trở lại nó mới bò ra để nói với ông chủ mới đi làm về: "*Vẫn có em bên đời!*"

Loosmore thấy con chó mình bị thương toi tả vì cắn thua chó hàng xóm, lòng đau như cắt!

Loosmore mặc thường phục, đeo huy hiệu cảnh sát bằng sợi dây quàng quanh cổ, mang theo con chó... lửa, tức cây súng lục, tức tối sang nhà Casey Brown cà khịa, gõ cửa, hỏi con Berger của chú mày có chích ngừa theo luật định hay chưa?

Casey Brown trả lời bằng nắm đấm, tặng Thầy đội vài cục u trên đầu, Loosmore bèn móc chó lửa ra sửa ba viên và Casey Brown đi nằm nhà thương, may mà không tán mạng.

Ra hầu Tòa, Loosmore khai: "*Chó nó cắn chó tui đau quá; nó còn đánh tui đau quá; sợ nó nó đánh tui chết ngắc thì ai nuôi con chó của tui đang bị thương nằm ngắc ngoài nên tui bắn nó ba phát để tự vệ!*"

(He he! Cái lập luận biện hộ của thầy đội này nghe cũng quen quen!)

Ông Tòa đang cân nhắc: Nếu thầy đội này vì binh con cún, mà móc con chó lửa ra sửa bảy sửa bạ, cộng tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp có thể bị bóc lịch từ 2 cuốn đến 20 cuốn thêm 10 ngàn đô tiền phạt vạ.

Thiệt! Ý mình làm Cảnh sát rồi muốn làm gì thì làm hay sao cà?

Chó nó là chó Berger cắn chó mình chó kiểng; chó kiểng cắn không lại thì mình đi mua con Bulldog ngầu hơn về chơi cho con Berger này một trận để biết thế nào là lễ độ.

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn mà! Hộp tốp mà chi để giờ có cơ nguy vô hộp?

Trường hợp chó tui mà bị chó nhà hàng xóm ăn hiếp như vậy; tui sẽ núp sau hàng rào, xít con chó cò của tui ra khiêu chiến.

Chờ con Berger này lộ mặt ra, tui lấy giàn ná chơi cho mấy vài viên đất sét; là từ rày về sau mấy sẽ bỏ cái thói hung hăng.

Cũng chuyện chó mà năm rồi nhém chút nữa là tui bay một nửa căn nhà, một nửa chiếc xe và một nửa tiền hưu trí rồi đó chó. Chẳng qua má của em yêu, tức bà già vợ tui ở Việt Nam bệnh, sắp hui nhì tì nên em tắt tả bay về thăm; sợ không còn thấy mặt má mình trước phút lâm chung, xa lìa trần thế!

Nhưng nhờ kiều hối, đô Úc và thịt bò cũng của Úc bỏ bọc ny long mang về, làm bò nhúng giấm ăn, hiệu nghiệm như thuốc tiên nên má em hồi phục.

Bay trở qua, em yêu hỏi thằng cu con tui: *"Lúc má vắng nhà, tía mấy có 'mèo chó' với con nhỏ hàng xóm hay không?"*

"Má đừng lo. Dì hai hàng xóm ghét ba lắm đó. Dì ấy chỉ ba là con chó!"

"Ê con chó cưng của em! Bộ vợ vắng nhà; nên mặt buồn như cha mới chết vậy?"

Nghe con nói vậy, em yêu bèn nổi tam bành lục tặc, gầm lên: *"Đúng là đồ hám gái! Rậm rật như chó tháng Bảy. Đồ chó chết!"*

Chó chết là hết chuyện. Giao thừa tới rồi! Xin phép bà con cho tui ngừng bút tán láo về con chó. Để tui dọn con gà ra đặt trên bàn cúng, rước ông bà về vui ba bữa Tết.

Tàn cây nhang, em yêu rinh con gà xuống, xé phay với bắp chuối hột cho tui nhậu chơi. Con chó cò nhà tui sẽ được hưởng sái vài khúc xương! Quá đã!

Xong chừng chục lon; bảo đảm với bà con là thầy trò tui sẽ quên hết chuyện buồn năm cũ mà vui như Tết tới!

Cung Chúc Tân Xuân!

đoàn xuân thu.

Melbourne

Giặt Áo!

Dầu buồn thiêu, cũng xin nghỉ Tết, đi tới, lui... đi hết cả ngày; thấy ở không, *"Giặt em chiếc áo!"*, áo em xưa, áo của năm nào.

Không giặt máy, sợ làm nhăn áo, tần mần mình anh, anh giặt tay, chút bột giặt, hòa thêm nước ấm, tẩy cho đời hết nỗi đắng cay.

Vò nhẹ nhẹ, nhớ mình thuở đó, thiệt là gan... cho cái hôn đầu, thân áo... tóc, vương vài sợi bạc, mới hay tình ta... thọ rất lâu.

Mới hay tuổi đời từ đỉnh dốc, xuống cuối đời, về phía hoàng hôn; giữ áo cho em... tình thẳng thớm, để em quên những lúc giận hờn.

Anh cẩn trọng, phơi dây hạnh phúc, áo thương xưa nay dầu bạc màu. em nữ nói: *"lấy chồng thơ... thẩn, có bao giờ để ý em đâu?"*

Chút tiền nhuận bút thơ đăng báo, dắt em ra chợ, vài áo này; thợ may lỏi xóm... đo rồi cắt, thon nhỏ hình em ...đẹp quá tay!

Dầu đường khuy bây giờ đã chặt, thon nhỏ hình em?!.. Vóc hơi đây,

không còn mặc được, em vẫn giữ,
kỷ niệm tình ta thuở trắng tay.

Gác kiếm giang hồ, Trương Vô Kỵ
kẻ chân mày, Triệu Minh, em yêu;
còn em nói : “Già rồi khỏi kể...”
tắm mắt- vợ hiền, “Giặt dùm em!”

Anh không phải là Trương Vô Kỵ,
bởi đời anh vốn kỵ biết bao:
kỵ công danh, không ông này nọ;
kỵ sang giàu, tay vẫn trắng tay.

Tài mọn, sao bằng Trương Vô Kỵ,
võ công, không nức tiếng lừng danh,
xuống phố, không người xin chữ ký,
“nhưng thương mình...anh chẳng thua ai!”

đoàn xuân thu.
melbourne

Tin từ Sydney:

Nguồn tin từ thành phố lớn nhất Úc Đại Lợi cho biết quý Thầy Cô và CHS hai trường trung học Lê Ngọc Hân và Nguyễn Đình Chiểu đã tổ chức đại hội kỷ niệm 60 năm ngày thành lập trường Nữ Trung Học Lê Ngọc Hân và ra mắt đặc san thành công mỹ mãn.

Bánh mừng sinh nhật 60 tuổi trường Nữ Trung Học Lê Ngọc Hân

Thầy trò sẵn sàng cho lễ sinh nhật 60 năm sinh nhật trường Nữ Trung Học Lê Ngọc Hân

Thầy trò gặp nhau

Mỹ Nga, Thanh Liêm và chị Khru Thị Hồng dâng hương ân sư tiền vãng trong buổi lễ mừng sinh nhật 60 năm của trường Lê Ngọc Hân

Hình ảnh từ Brisbane:

Cựu nữ sinh bên bờ biển vàng

Tin Perth (Tây Úc):

Được biết Cựu Nữ Sinh Trương Nguyệt Ánh NĐC LNH đã hỗ trợ đại hội Cựu Không Quân VNCH Úc Châu tại Perth tháng vừa qua. Hoan nghinh nhiệt tình và tinh thần đồng hương đồng môn của chị Trương Nguyệt Ánh

Hình ảnh từ Canberra

CHS từ Canberra, Brisbane, Melbourne đón tiếp cựu nữ sinh Lê Ngọc Hân từ Việt Nam đến dự sinh nhật 60 năm của trường Lê Ngọc Hân.

Nâng ly họp mặt

Queensland ngày họp mặt

Tin từ Melbourne:

Ngày 16 tháng 12 năm 2017, lúc 11 giờ sáng, một buổi lễ khánh thành Công Viên Tưởng Niệm Chiến Sĩ Úc Việt được long trọng tổ chức tại công viên Kevin Wheelahan, số 99 Dickson st. Sunshine, Melbourne, Victoria. Công trình này do người Việt tại tiểu bang Victoria quyên góp và hiến tặng cho nước Úc và cho gia đình những người Úc có thân nhân hy sinh trong cuộc chiến tranh Việt Nam. Công trình này mang nhiều ý nghĩa và có giá trị lịch sử cho nước Úc.

